waatma; ja nenda temma ſai ka tutwaks temma tütrega, ja et ta leidis wagga ning töteggewa tedda ollemaſt, ſiis wöttis tedda enneſele. Oh ſedda römo, mis olli wanna emmal ſeſt! Nüüd teadis omma wanna hea ſees, ühhe jummalakartlikko wäimehhe holeks ennaſt ollewad, ja tännas omma Jummalat. Küllab nabred mötleſid, et pea piddid ſama kerjajaks, ſeſt neil ep olnud warranduſt. Agga Jummal isſe olli Langenborni aitawaks ingliks ſaatnud nende waeste jure; Ta isſe kandis nüüd ka murret temma eeſt.

Agga wanna emma ſurri ärra, ja tedda mattes wois öppetaja tõega kül üttelda: „Öiget korristakſe ärra, ja ta lähhäb rahhoga.“ Ja need nored rahwas piddaſid mitto aastat waikſeste ja Jummalaſt ünnistud, omma elſomaia ülles. Agga ei ſaand nemmadki jäda ilma ristita. Keik nende lapſed ſurrid ärra; keigewannemad kaks tütrt jäid neile agga jälle. Mehhe parrem pölw ſai haigeks ja ei ſaand waene aasta ümberringi wodiſt wälja, egga ſaandki parremaks, muid kui piddi agga pu jalga alla wötma ja karko naal käima. Ei woind temma plekimisſe lähhi nüüd mitte ennam ennaſt toita, ja ſe olli waene luggu kül; agga ſiiski ei heitnud temma meelt ärra, ſeſt, öige ristiinnemenne, ei löppe temma uskumaſt ning lootmaſt, ehk kül ſilmaga ep olle ennam nähha middagi, ja tahhab hea melega ka keigealwema tö heaks wötta, mis armas Jummal agga tahhab pedle paſma, pallolesſe pärraſt. Nenda ka Langenborn; ja armas Jummal isſe kandis murret temma eeſt. Üks kaupmees andis ühhe tö temma kätte, mis joudis tehha, ehk kül olli ühhe jallaga, ja naene ja tütred kedraſid, ja toitſid nenda omma pead.

Agga et needſammad waeſed rahwas keige omma murrelikko ello ja waeſusſe ſees, ſimma armastuſt weel ühhe teiſe haigele ſaid ülleswäidata ja talle kaitsjaks piddid ſama ja warjuks ſellele, kedda olli mahhajätetud; ſe on ſuur asſi ja Jummala armo ſelge tunnistusſe märk.